

ALBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuc	▼ V. S. Moga
G-1 P.V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Tașcă.

M. Gruber
BUC.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TGMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezii de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și comestice igienice, pieptini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tuatele.

Articole pentru menajlu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirit denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iernă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuințate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucări și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricii și Chirurgiei, Opticii și Dentisticii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Leuse, pompe trage-lapte și biberoane, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisitoare, preservative, suspensoare, thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 6
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr, 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mics publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Mesagiul pentru închiderea Parlamentului.—*I. Kalinderu*, Circulară cu privire la hrana muncitorilor agricoli.—*G. Coșbuc*, O călătorie prin Iad.—*Sf. N.*, Porțile de fier ale Dunărei.—*Sofia Nădejde*, Bunica.—Foisorul de foc.—*V. S. Moșca*, Lucrările agricole din luna Iunie: Sfaturi de obște; Seceratul ovăzului; Macul; Inul; Muștarul; Lintea; Mazărea; Cositul mohorului, porumbului și al sorgului; Culesul cănepei; Rapița de toamnă; In grădina de pomi; In grădina de legumi; In podgorii; Vitele de muncă; Tunsul meilor; Albinele.—*Irimia Popescu*, Păduchii cailor.—De pe Domeniile Coroanei.—*A. Vântul*, Lyra.—Cronica săptămânii.—Correspondență.—Informațiuni.

Sfaturi practice: Cum să se omoare țiparii.—Mulsul și calitatea laptelui.

Pagina glumeață: Socoteala — Servitor deștept. — Din ciudățeniile oamenilor mari. — Socoteala lui Vasilică.

Ilustrațiuni: Vederea Dunării la Vărciorova.—Foisorul de foc din București; — Vederea Bucureștilor.—Păduche de cal.—Pasărea cu lyra.

MESAGIUL

pentru închiderea Parlamentului.

*Domnilor Senatori,
Domnilor Deputați,*

Scurta sesiune extra-ordinară convocată spre a vă constitui, a fost întrebuințată într'un mod foarte folositor.

În afară de votarea mai multor legi urgente, relative la chestiunile financiare, v'ați ocupat cu numirea unei comisii de studii având drept scop de a permite Corpurilor Legiuitoare de a intra în sesiunea din toamna viitoare bine preparate pentru a examina și a discuta proiectele de legi pe cari i le va prezintă guvernul Meu.

Sper că în chipul acesta se vor asigura într'un mod durabil buna stare a țăranilor și relațiunile între marii proprietari și țărani.

Vă mulțumesc, în numele Meu și în numele țării, pentru felul cu care ați îmbrățișat dela începutul legislaturii, interesele superioare ale Statului.

Declar închisă sesiunea extra-ordinară a Corpurilor Legiuitoare.

CAROL

(Urmează semnăturile d-lor miniștri).

Circulara d-ului I. Kalinderu, Administratorul Domeniilor Coroanei, cu privire la hrana muncitorilor agrico.i.

Domnule Agent,

Adesea v'am atras atențiunea asupra traiului sătenilor.

În deosebi prin circulara din 3 Octomvrie 1903, v'am expus pe larg de ce sătenii nu se hrănesc îndeșulător și v'am arătat relele ce decurg din această cauză atât pentru dânșii cât și pentru țară. Asemenea v'am cerut, ca primă măsură, să stăruți pentru înlăturarea porumbului stricat din consumațiune și pentru înființarea cuptoarelor comune de pâine.

Pe Domeniul Coroanei ați și introdus pâinea, atât în hrana personalului inferior, cât și a ziuășilor ce întrebuițați la diferitele lucrări.

Revin acum asupra acestei dispozițiuni, în vederea muncilor ce se apropie pentru strângerea produselor, multe puține câte s'au făcut, și vă invit a îngriji ca hrana ce dați muncitorilor să fie nu numai îndeșulătoare, ci pe cât se poate să fie aleasă din alimente substanțiale și întocmită astfel ca să poată lua pildă și să ne imite la căminurile lor.

În acest scop vă veți folosi la pregătirea bucatelor, după cum v'am mai spus, de femeii din sat pe cât posibil cu schimbul pentru a se obișnui cât mai multe. Pe de altă parte veți avea grijă ca mâncarea să fie din cea care se poate procura cu îlesnire de săteni, în grădinele de legume, la câmp sau dela vitele lor.

În prefața ce am scris la cârticica: «*Laptele, puterea sa ca hrană și producțiunea lui*» de Prof. Dr. I. Felix, apăruta în Biblioteca Populară a Domeniului Coroanei, veți găsi multe amănunte asupra bucatelor consumate mai mult de săteni. Tot acolo veți afla, reproduse după autori competenți, tabele indicând alimentele cari pot întreține mai bine viața.

Asemenea veți pune toate acestea din nou în vederea celorlalți agenți, căci hrana ce se dă muncitorilor face parte din plata lor.

Legea tocmelelor agricole din Ungaria dela 1898, cuprinde o bună dispozițiune în această privință, căci stabilește ca hrana să se treacă și în bani, pentru ca muncitorii să-și poată face socoteala de ce primesc ca mâncare.

În legea noastră asupra învoelilor agricole nu se face nici o mențiune, dar aceasta nu trebuie să ne împedice de a da o hrană bună lucrătorilor, căci nu e vorba numai de o datorie legală sau umanitară ci și de un interes al nostru propriu.

Astfel se știe că omul muncește cu atât mai bine și mai spornic, cu cât e mai viguros și îndeșul de hrănit, iar pe de altă parte să nu uităm că numai purtându-ne bine cu sătenii, vom putea izbuti să-i ridicăm la o stare mai bună.

Vă invit dar, a trată totdeauna bine pe locuitori, căci înă-

sprirea raporturilor dintre locuitori și proprietari e pricinuită adesea de hrană și modul în care sunt tratați. În special hrana face parte direct din cestiunea țărănească. Ea e în același timp un factor de căpetenie în dezvoltarea viitoare a poporului, așa că merită cu atât mai mult să purtăm grijă și să aducem cât mai repede prinosul nostru de activitate și de jertfe pentru îmbunătățirea ei. În acest chip vom colabora totdeauna la rezolvirea problemei rurale, care atârnă atât de stat cât și de proprietari, care trebuie să călăuzească pe săteni în munca lor și s'o îndrumeze către o agricultură mai rațională.

În circulara sus amintită dela 3 Octombrie 1903, v'am mai arătat cât sunt de expuși sătenii din cauză că nu se hrănesc în deajuns, la boli și vicii cum e alcoolismul și în genere la pierderea vigoarei fizice. Dovadă sunt recrutările pentru armată, care au început să înregistreze un număr tot mai mare de tineri încă nedezvoltați pentru vârsta lor, cum și numeroasele epidemii și în sfârșit mortalitatea prea mare printre copii.

Fără îndoială că aceste rele sunt pricinuite și de alte cauze cum e neîngrijirea sănătății și altele, nu e însă mai puțin adevărat că hrana neîndestulătoare își are partea ei dacă nu preponderantă, cel puțin egală cu celalalte, așa că trebuie să ne silim cu toții pentru îmbunătățirea ei. Pentru aceasta nu e însă de ajuns numai să slătum pe săteni, ci trebuie să le dăm exemple cât mai multe exemple din acelea care să poată fi urmate cu ușurință, să le arătăm și să-i convingem despre mijloacele prin care ar putea o îmbunătăți.

În sfârșit, în aceeași considerație a recoltei care se apropie, vă mai invit a urmă să supravegheați de aproape toate lucrările, dând subalternilor d-v. instrucțiuni să se ocupe, ca totdeauna și de recoltele locuitorilor care trebuiesc culese la timp și păstrate în aceleași condițiuni ca și ale noastre. Îi vor povățui asemenea atât despre păstrarea produselor cât și asupra vânzării lor, dacă se poate în comun, și la timpul potrivit, spre a putea obține un preț cât mai bun.

În acest scop veți păși pe locuitori pentru plata datoriilor ce ar avea către Domeniu, iar pe cei cari ar avea alte datorii, veți face a se înlesni de către Banca Populară suma trebuincioasă până la vânzarea produselor. Se înțelege că se va face o severă selecțiune, pentru ca ajutând pe cei harnici și de cuvânt, să se dea tot odată o pildă celorlalți.

Dacă banca nu dispune de fonduri, ne veți înștiința spre a vedea cum s'ar putea împlini această lipsă.

Despre vânzările în comun aveți de asemenea o circulară, pe cea din 5 August 1902, încât nu mă'ndoesc că astfel îndrumați vă veți da toată silința pentru a corespunde așteptărilor noastre care privesc bună starea locuitorilor depe Domeniile Coroanei.

Administrator, Ion Kalinderu.

O călătorie prin Iad.

Un oarecare Enus, persoană istorică, d'întâiu ostaș apoi călugăr, în Irlanda, prin veacul 12, a avut o viziune în felul acesta. Suflet încărcat cu multe păcate, odată spovedindu-se, a fost ocărât rău de episcop. Enus, ca să facă pocăință deplină, se leagă în fața episcopului că are să intre pe gura Iadului de viu. Această crezută gură a Iadului era o peșteră adâncă și cu neputință de cercetat din cauza gazurilor amețitoare. El intră și trece prin zece locuri de caznă. Tot ce-ar putea inventa cea mai nebună fantazie, se poate găsi în viziunea acestui om care de altfel nu era om cu fantazie ca să crezi că el a născocit vedeniile lui.

După ce trece prin locul unde balauri de foc se încolăcesc pe lângă cei păcătoși, unde stau alții spânzurați peste flacări de pucioasă, iar alții scaldându-se în metal topit, ajunge la cei ce albi de spaimă, ca și cândși ar așteptă moartea ori ceva și mai rău, se agață de piscul unei stânci până ce un vârtej de vânt șuerător îi apucă și isbindu-i în deavalma, îi asvârle în vale într'un râu adânc ce urlă prin noapte, curgând rece ca ghița și plin de putoare. Nu mai descriu pentru lungimea lor aceste opt locuri de caznă, și trec la al noulea. Enus ajunge la o uriașă văgăună în care fierbe focul, o materie groasă și de-apururi în mișcare, iar mișeei dintr'însa sunt asvârliti la înălțimi amețitoare, ca să cadă îndărăt și să se scufunde, ca iarăși să fie aruncați în slavă.

Și ajunge Enus într'această volbură de foc și sgduit de atâta groază încât uită cum se numește Mântuitorul lumii, și voește să-i rostească numele și nu i-l știe. Dar asvârlit de foc, el cade pe-o stâncă și stă fără să știe ce să facă. Atunci niște duhuri-arătări, cum n'a mai văzut, ies din adânc și-i zic: «Ce stai aici! Soții noștri ți-au spus că ești în fundul iadului, dar au mințit, că așa e felul lor să mintă, dar haid să te ducem noi acolo!» Ei îl târăsc cu ei, cu sgomot mare și înfiorător, spre un râu cu suprafața plină de flacări de pucioasă, dintre cari răsăreau capete de demoni. Și-au zis: «Iadul e sub râul acesta, asta o știi tu, dar d'întâiu trebuie să treci pe puntea asta». Puntea însă era întinsă.

foarte sus de-asupra râului și așa de îngustă, în cât ți-eră groază numai să te uiți la ea, și pe lângă asta așa de lunecoasă, în cât chiar de-ar fi avut lățimea trebuincioasă, nimeni n'ar fi putut să stea în picioare pe ea. Apoi pe-acolo pe sus bătea un vânt așa de puternic în cât trebuia să răstoarne omul.

«Vai mie! a strigat Enus, cum să pot trece pe-o punte așa de lungă și de îngustă și așa de lunecoasă, în bătaia unui vânt așa de mare!».—«O, au strigat dracii, și n'ai să treci singur, ci să duci de coadă o vacă îndărătnică, fiindcă ai furat-o». Și-acum se descrie cu mult umor trecerea bietului Enus pe punte. Vaca, apucată de coarne, se împotrivește și nu vrea de loc să meargă înainte; urmează o svârcolire în dreapta și în stânga, până ce Enus în urmă, mână vaca pe punte, înaintea lui, ținând-o de coadă. Cu spasme și cu cutremur el face primii pași, dar îndată îl cuprinde amețeala și piciorul îi lunecă de pe punte. Dracii dau chiote. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu, în vreme ce se ține tare de coada vacii, el reușește să se sue iarăș pe punte. Acum alunecă vaca cu picioarele de dinnapoi, dar el o ține din toate puterile și iarăș o ridică pe punte.

Astfel ei merg încet încet înainte, dar nu făceau decât să cadă mereu, dar nu cădeau niciodată amândoi într'aceeași vreme, și așa se ajutau reciproc, tocmai cum nu crezuseră dracii. E lesne să-ți închipuești spaima ce-a dus-o Enus, dar iată alta acum. La mijlocul punții îl întâlnește un om cu o sarcină mare de grâu, pe care și el o furase, și trebuia ca pedeapsă să treacă peste punte. Nici unul din doi nu poate face loc, de aceea îl roagă pe Enus cel cu grâul să se întoarcă îndărăt cu vaca, iar Enus plângând îl roagă pe celălalt să se întoarcă el, căci Enus e în mare primejdie. Astfel se roagă unul de altul, și se simt în mare nevoie și nu știu ce să facă, iar dracii din râu râdeau de bucurie și-i așteptau pe-amândoi să cadă. În sfârșit, după ce-au stat multă vreme în poziția aceasta, s'a îndurat Dumnezeu de-a trecut unul pe lângă altul fără să știe bieții cum. Astfel Enus ajunge la celălalt mal.

Viziunea continuă în felul acesta a descrie altele și altele.

În toate aceste descrieri e o naivitate spontană și ele se întemeează, probabil, pe adevărate viziuni. Acelaș veac care le-a născut în Occident, a dat în Orient naștere vi-

siunilor lui Mohamet: cum să se sue pe o scară de lumină până într'al 7-lea cer, și-apoi de vârful pomului din paradis prin nemărginitul ocean de lumină la tronul lui Alah. Dar pe când la Mahometani aceste descrieri au primit sancțiunea de dogme și-au rămas înțepenite așa cum le-a povestit Mohamet, în Occident ele au putut să se desvolte neconținut, libere și fără nici o restricțiune din partea bisericii. Și așa evul mediu aproape n'a avut alta nimic de făcut decât să poarte răsboaie religioase și să buiguească cuprins de fanatism religios. Călugării inventau tot felul de povestiri despre Iad, și-așa s'au născocit nenumărate «viziuni» despre focul gehenei, toate având tendința să provoace o sguđuire în asprele suflete ale timpului. Negreșit, partea lor bună nu le-o tăgăduie nimeni, dar partea lor rea, se vede acum, căci zelul de a tot înspăimânta cu Iadul, a mers prea departe și ca orice lucru peste măsură, a avut cu timpul efect contrar. Și nu e, cred, tocmai cea mai din urmă cauză a puținei religiozități din timpul nostru, faptul că s'a făcut abuz cu spaimele Iadului în veacurile anterioare, așa că arma prin multă întrebuințare, s'a tocit cu totul și, prin falșa întrebuințare, a devenit azi ridicolă. Reacțiunea trebuie să vie.

În scurtă vreme și poezia profană a început a se ocupa cu asemenea viziuni. Numărul poemelor de acest gen e mare, până ce în sfârșit Dante tratând cestiunea cu toată seriozitatea și lărgind terenul dat de cei anteriori prin vederile științifice ale misticismului și ale scolastice de pe acele vremuri, a creat nemuritoarea i operă «Divina Comedie», care, după cum se știe a luat elementele principale din viziunea fratelui Alberic de Monte Casino.

Dintre aceste viziuni face parte și Visul Maicii Domnului și «Călătoria Maicii Domnului în Iad» și tot așa «Vămile văzduhului».

G. Coșbuc.

Cum să se omoare țiparii.

Țiparii se apucă cu o cârpă uscată și li se dă o lovitură în cap prin care să piardă simțirea și să înceteze zvrăcolirile lor; numai după ce li s'a tăiat repede gâtul se pot curăți fără a fi chinuți.

Porțile de fier ale Dunărei.

ai jos de Golubaț încep răpejunile și alte piedeci ale plutirei, cari au făcut atâta vreme să fie Dunărea sârbească o belea pentru „Societatea de plutire pe Dunăre“ și cari împiedecă și azi navigația (1).

Mai întâiu trecem prin răpejunea Stenka (N'o fi Stânca?) o bancă sau prag de stâncă, lung de 800 de m., care din fericire, nu prea face mare turburare și răpejiune. Tot așa e de lungă banca dela Kozea (românește „Apă serenă“ (o fi chiar serenă? Nu credem, ci „senină“, iar Sârbul s'a luat după latinește; cel mult ar putea fi „serină“). Stânca stă de-a curmezișul apei, acolo unde, dela 700 de m. se strâmtează aproape la jumătate. Stânca e un schist cu foițe strălucitoare de mică. Cărmaciul nostru înaintează dar cu multă băgare de seamă.

Însfârșit trecem banca dela Doiche lângă satul Brnița. Îi zic și „Grămada de bivoli“ căci, când apele nu sunt mari, stâncile par un șir de bivoli cari ar trece în not Dunărea și li s'ar vedeă capetele afară. Răpejunea aceasta e lungă de 400 de m. Dela Golubaț în coace malurile sunt tot mai înalte și mai prăpăstioase. Ne uităm cu plăcere când la înălțimile mărețe, când la cursul răpede al apelor. La dreapta se vede Dobra, vestită prin cărbunii săi de pământ, apoi la stânga se arată Drncova, unde se face strămutarea călătorilor ș-a mărfurilor pe vase anume durate pentru a trece străntoarea. Vasul intră prea puțin în apă. Când se 'ntâmplă că apa e mică de tot nici această corabie nu poate luti prin răpejuni; 50 de căruți ale „Societăței de plutire pe Dunăre“, duc mărfurile și călătorii dela Drncova la Orșova.

La Drncova începe *Străntoarea de sus* (Gornia Klisura) (2), în care Dunărea trece prin pragurile dela *Piole*, (3) *Izlaz*, *Tahtalia*, *Vruni* și *Greben*.

Pragul *Piole* se'nalță de 10 m. din apă, dar nu e primejdios pentru vase. Nu e tot așa cu pragul *Izlaz* și *Tahtalia*, cari urmează unul după altul și au împreună lungime de 1800 de m. Pe aci, chiar când sunt apele mari, se trece cu mare băgare de seamă și pază Li se zice „Mali sau gorni ghierdap“ (4). („Poarta de fier

(1) Cartea lui Sp. Gopcević (Serbien und die Serben) e tipărită în 1888 nainte de regularea Porților de fier. —

(2) Clisura e cuvânt românesc, cunoscut în multe locuri în peninsula balcanică. E dela verbul *clid*, *inclid*, care aveă participul *clis*, *inclis*, și *clisură* e dela *clis* ca *arsură* dela *ars*. Să băgăm de seamă că la *clisura*, *cli* s'a păstrat sub formă veche cu *l*, ca la Românii din Macedonia și că la Serbi s'a păstrat așa cum l-au luat de mult dela noi.

(3) E românește *Piuăle* pluralul dela *Piuă*.

(4) *Gherdap* e turcește. *Mali* (mic) *Gorni* (dela deal) Sârbește.

mică" sau „Poarta de fier de sus“). Să se facă numai o greșală la cârmit și s'a isprăvit: vasul se sfarmă de stânci! La Izlaz („Eșire“) care e lung de 468 de m., Dunărea e largă de 740 m., iar apa curge cu iuțeala de 3 m. 1 pe secundă peste stânci. În Tahtalia se lărgeste până la 1080 de m. (cu adâncimea de 66 m.), iar iuțeala e numai de 2 m. 4 pe secundă.

Când vasul clătîindu-se alunecă peste vârtejuri și zgomotul valurilor te asurzeste, iar în năinașul ochilor îți trec malurile înalte dela 400 — 800 de m., ici coperite cu păduri, dincolo stâncă goală, înțelegi că nici un fluviu european nu-ți dă astfel de prieliște.

În jos de Tahtalia se află pragul de la Vrani. Adâncimea e de 1 m. 2, iar lungimea pragului, de 70 m. de-a curmezișul apei. Mai în jos se înalță la 68 de m. Grebenul la dreapta, iar la stînga Cucoiova la 780. Între aceste două înălțimi e trecătoarea Greben, în care apa curge spăimîntător de răpede, căci Dunărea e lată aproape de 300 m., urletul vârtejurilor și al răpejunei te îngrozește. Mai la vale de Greben, Dunărea se lărgeste ca un lac uriaș: dela 300, la 2.200 de m. de lățime. Aci e insula Poreci, aproape de malul sârbesc.

Poreci e vestită în istorie. La începutul veacului al XIX-lea era aci cetatea cea mai tare a Serbiei. Maiorul Gramberg a aflat aci în 1608, 30 de tunuri. Totuș la 1813, Turcii au luat o tot așa de lesne, cum o luaseră înainte și Serbii. Pe comandantul Hagi Nicola l-au tăiat Turcii.

Pe locuitorii orașului Poreci i-a mutat prințul Miloș, în 1832, pe malul Dunărei, întemeind orașul *Donii Milanovaț*.

Insula Poreci se împarte în trei insule. Pe cea din tîiu se află ruinele unei bisereci, a doua (cea mai mare) e *Milencovo ostrovo*, a treia (foarte mică) e *Hagino ostrovo*.

În curînd vedem orașelul Donii Milanovaț (2000 de loc). Aci se poate coborî pentru Maidanpek (mine). În apropiere s'află ruine romane.

Înnaintînd vedem dincolo de Gura rîului Poreci, în depărtare, piscul înalt Rtani, pe care însă îl pierdem răpede din ochi. La dreapta ni se arată ruina Tricule (Trei turnuri). Sunt trei turnuri în patru muchii. Unul e cu temelia în apă și un pod de lemn îl leagă cu al doilea de pe uscat. Între acestea și al treilea, trece drumul spre Orșova. Turnul din apă are încă sus un cerdac sau balcon. Lîngă Tricule e trecătoarea *Iuți* (o fi românește) unde Dunărea e lată de 1270 de m. Pe malul sârbesc e satul Golubinie. Mai la vale începe „Strâmptoarea de jos“ (Donia clisura), zisă pe hărțile vechi și „Poarta de fier“, deși cu drept numele acesta se cuvine numai strâmtoarei dintre Orșova și Turnul Severin.

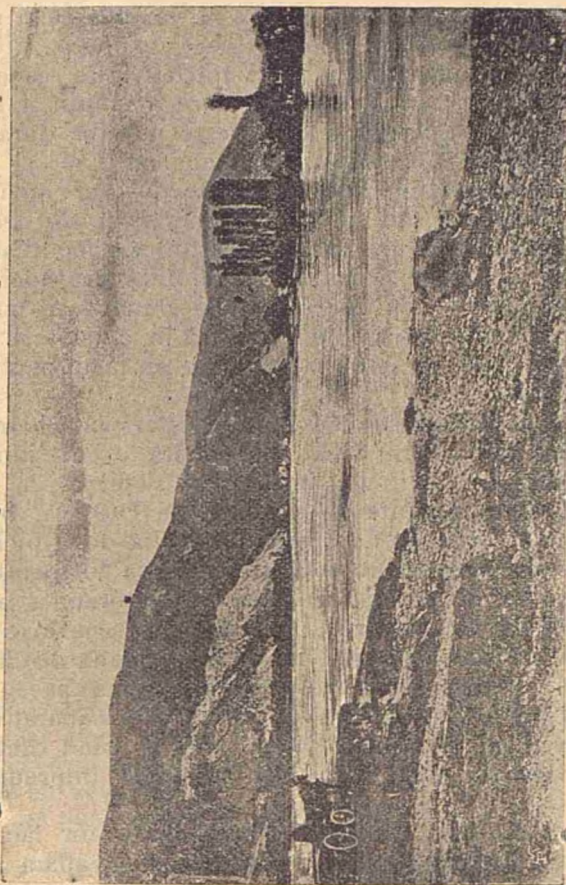
Donia clisura e partea cea mai măreață din tot cursul Dunărei. „Cea mai frumoasă parte a Rinului e un biet orfan față de Donia clisura“ zicea un Berlinez care se află cu noi pe vas.

Nu se poate descrie frumusețea acestei trecători — a cărei

parte mai însemnată e trecătoara Cazanului — Trebuie s'o vezi.

Indată după Golubinie vedem în depărtare ziduri înalte și posomorite, de stâncă — la dreapta o înălțime de 739 m. [Velichi Strbeț din muntele Miroci] la stânga Golețul mare 808 m. [românește] (din muntele Sretini). Aceste ziduri arată începutul pasului sau trecătoarei Cazanului.

Ne apropiem și scoatem un strigăt de mirare, căci nu putem vedea pe unde își deschide Dunărea drum mai departe. Stâncile Calinichi se apropie așa de mult și cursul apei se încovoiaie așa încât ai zice că te afli pe un lac închis.

Vederea Dunărei la Văreiorova.

Mai jos de stâncile Calinichi începe Cazanul. În Cazan Dunărea se îngustează până la 165 de m. și e adâncă de 60 curgând cu o iuteală de spăriat pri între maluri stâncoase ce se înalță drept în sus din apă până la 700 — 800 m. Aci te stăpânește același simț de nemicnicia omului ca și când privești Mont Blancul dela Chamounix, sau când te afli în vre-unul din fiordurile cele mărețe ale Norvegiei.

Dar aci te silește să te miri nu numai natura, ființa cea mai înaltă din lume, ci și meșteșugul omenesc. Dela Baziaș până la granița românească este, pe lângă malul Dunărei, un drum nepus de mărț. I se zice „Calea lui Széchenyi“, și-a durat, dela 1837—1840, inginerul Vásárhelyi. E una din lucrările cele mai însemnate ale lumii. Trecând peste viaducturi, prin săpături cu multe bolte, pe lângă păreți uriași ce se înalță drept în sus, ne arată la fiecă cotitură a Dunărei priveliștile cele mai mărețe. Se întrece în măreție și îndrăzneală cu calea romană de pe malul sârbesc al Dunărei, unde i se pot vedea încă urmele. Calea romană, dacă ținem seamă că n'au avut la îndămână cei ce-au lucrat'o nici vase cu aburi, nici pulbere de pușcă, nici mașini, e lucrare mai măreață decât a lui Vásárhelyi. Ce respect trebuie să avem față de neamul Romanilor, care a izbutit a birui aici toate greutățile cari păreau a face peste putință durarea unui drum! Romanii au făcut săpături adânci de 2 m. și mai mult în păretele de stâncă, lucrând cu unelte de fier; apoi au făcut găuri patrate, adânci, mii și mii, au băgat în ele drugi groși, pe cari au așezat scânduri, așa că drumul s'a făcut lat de 4 m. (doi în stâncă și doi pe podul de lemn, deasupra apei). Găurile se văd și azi. «Societatea de plutire pe Dunăre» a pus în trecătoarea Căzanului o lespede de marmură în cinstea și amintirea lui Széchenyi, după cum soldații romani au făcut pentru Traian în Donia clisura.

În păretele de stâncă se văd multe peșteri; ba chiar tuneluri, lungi de câte 400 de m. Cea mai vestită e cea din fața lui Velichi Stribeț, căreia îi zic peștera lui Veterani, la 50 de m. dela fața Dunărei, înainte de a ajunge la Dubova, în muntele Sucarul mare [românește] Intrarea e înaltă de 5 picioare. Generalul Veterani a întărit-o, a făcut înăuntru loc pentru 600 de oameni, cuptoare și fântâni. Se zice că Veterani a apărat peștera în 1692, cu 400 de inși. De acolo l'au scos înse Arnăuții. După alții a stat aci căpitanul baron de Armans cu 300 de inși, iar după o apărare de 45 de zile s'a supus pașei dela Belgrad și în 1788 a fost aci maiorul Stein și s'a apărat două luni de zile. Turcii au pierdut 2000 de inși și când Stein s'a dat învins l'au lăsat să plece slobod și cu cinste împreună cu oamenii lui.

La Dubova s'a lătit Dunărea, făcând iarăși un lac, apoi iar se îngustează. Îndărătul unei succituri a apei, aflăm în sfârșit tabla lui Traian. Pe dânsa se află scrise următoarele:

IMP. CAESAR DIVI NERVAE F. NERVA TRAJANUS AUG.
GERM. PONTIF. MAXIMUS TRIB. POT. III. PATER PATRIAE
COS. III.

MONTIS (ET FLVVII) DANVBI RVPIBVS SVPERAT (IS
VIAM PATEFECIT) (1).

(1) «Impăratul Cezar Nerva Traianus dumnezeescul, fiul lui Nerva, preot mare, a IV-a oară tribun, părintele patriei, consul a IV-a oară, a durat această cale învingând stâncile muntelui și ale Dunărei».

Tabla lui Traian o țin de sus două genii (după alții, delfini sau Victoriei), acuma în stare foarte rea. Însăși scrierea se citește anevoie, căci pescarii fac foc sub ea și lumul a înegrit-o. Păcat că guvernul sârbesc nu ia nici o măsură de apărare. Dela eșirea din Donia clisura până la Orșova (Ungaria) sau Techia (pe țărnuț sârbean) se mai văd locuri frumoase, dar nu ca până acoloa.

Înapoi de Orșova e locul unde Kossuth a îngropat la 1849 coroana sfântului Ștefan înainte de a trece în Turcia.

Nu departe e insula Ada Kale, cea uitată în tractatul dela 1878. Mai jos, la stânga e granița românească, la Vârciorova și mai la vale de aceasta «Porțile de fier» (Gierdap, Demir-Kapu, Albia Dunării e semănată cu numeroase stânci, cari se văd mai ales când apele sunt săzute. Vârtejurile și zbuiciumul valurilor arată că supt apă se află alte stânci. Trecem prin Gornia și Donia Belega și prin cele 23 de vârtejuri lângă insula Baleni în față e satul Sip. Locul cel mai însemnat aci e pragul Prigrada unde Dunărea e îngustă de 130 și adâncă de 51 m. Iuțala apei e de 3—5 m. pe secundă.

La satul sârbesc Sip vedem multe cârlige pentru prins morun.

St. N.

B U N I C A

Ghiță, e hăiețaș bălan, cam slăbuț, de mic era tot bolnăvicios. Noroc de bună-sa, care l-a îngrijit pân pe la cinci ani ca pe un copil de țigă. Dar și el ținea la bătrâna. De când orbise biata, o cată și se miră cum i-ar intra în voie.

Pe mică pe ceas, alergă s'o întrebe:

— Buno ce faci? Nu ți-e sete? Am adus apă proaspătă.

La masă stă alături, îi presară sare pe bucățica de pește sau de carne ori îi alegea de oase. Dumineca o ducea de mână la biserecă. Se minunau toți: ce copil al lui Dumnezeu eră Ghiță.

— Să cauți nouă sate, nu găsești așa nepot, ziceau vecinele.

— Să fie, că și mămuca l-a îngrijit. De nu eră dânsa, nu mai călcă el iarbă verde. Intr'o iarnă, nu ne fătase vaca; se ducea biata bătrână pe ninsoare și troene tocmai la părintele de-i aducea lapte.

— La așa bunică, așa nepot.

— Nu-i vrednic nici să-i treacă pe di'nainte, cât a chinuit cu el.

Ghiță asculta și tot mai cu drag o privea pe buna care a căznit atât cu dânsul.

* * *

Eră în toiul prășitului de al doilea, toți plecaseră la câmp, rămăsese Ghiță și bătrâna, să vază de casă.

— Buno, merg să mut priponul vițelului, stai aici pe prispă până vin.

— Stau, gura maichi, ce să fac. Zi sfântă de lucru și eu șez

ca un trântor. O cană de apă, de nu mi-ai aduce tu, m'ași uscă de sete.

— De ce, oare, nu vezi, bunițo.

— Atâta amar de ani, atâta supărări, atâtea lacrimi câte-am vărsat, mi-au secat vederile. Nu se 'ndură Maica Domnului să mă stringă.

— Eu voi să trăești.

— La ce ? Când nu mai sânt bună de nimic.

— Ba ești. Ne spui atâtea de pe vremea Turcilor și-a altor lifte ce veneau pe capul bieților oameni. Dar cutremurul cel mare cum a fost ? Am uitat.

— Cum să fie ? Se clătina blidarul ca o mărgea, toate străchinele au căzut jos. Răgeau și vitele, de groază. Mare cumpănă !

— Bunițo, știi una; hai cu mine, te duc de mână.

— Nu se poate, rămâne casa singură.

— Da. Ne-ar certa mama. Ascultă, bunițo, am adus apă rece în tindă, ulcica e pe capac.

— Să crești mare, cumintele și mila bunei. Mi-au înțepenit oasele de atâta cât stau.

— Știi una, bunițo ?

— Dacă mi-i spune, oi u ști.

— Am făcut eu un meremet să poți merge în livadă singură, când o da soarele la prispă, vrei ?

— O să mă bușesc de toate pân s'ajung. Știi: de Paști, cât pe ce să-mi rup piciorul, când am voit să merg în pomăt.

— Am făcut meremet să nu cazi. Strâng tot din cale.

— Par'că eu știu încotr'o s'apuc.

— Ți-am spus doar c' am făcut un meremet. Ghici cum ?

— Nu știu, dragul bunichiei ?

— Am legat funia de stâlpul casei și de mărul din livadă. Te ții cu mâna de dânsa și, când o da soarele aci, mergi acolo la umbră. Dacă ți se uraște ori ți-e sete, vii îndărăt cu mâna pe funie.

— Cumintele bunei, cum s'a gândit el ! Zeu ! Unui bătrân și nu-i da așa lucru prin cap. Vin, dragule, să-ți sărut perişorul cel moale ca mătasea.

Bătrâna prinse cu mâinele capşorul băiatului, îl sărută în creşet și-l netezi cu duioşie.

— Știi, bunițo, povestea feciorului care a mers de-a adus vederile moşului furate de zine ? Ași merge zi și noapte numai de te-ași putea face să vezi.

— Acela eră fecior năzdrăvan.

— Acuma nu mai sânt năzdrăvani ?

— Nu, că s'au făcut oamenii rei și păcătoși: s'ar mânca unul pe altul, de-ar putea.

— Se zice că pe unii îi vindică doctorul.

— Pe unii, da. Peste mine au trecut prea mulți ani. Tinerețe fără bătrânețe, nu se pot.

— Iți pare reu, buno că nu mai ești tânără ?

— De ce să-mi pară reu ? Așa e dat dela Dumnezeu, cine a fost tânăr să fie și bătrân. Numai veleatul prea lung nu-i bun, ales când pierzi vederea și ești altora povară.

— Eu n'ași vrea să mor.

— Tu să trăești, să fii bucuria părinților. Eu mi-am trăit traiul,

mi-am mâncat mălaiul, vorba veche. Acuma sânt ca un drumet obosit de-o cale lungă. Că lungă e calea celor șapte-zeci de ani și mi-i dor de odihnă. Nu e noapte să nu visez pe unchiașul și pe flăcăii ce i-am îngropat. Imi fac numai cu mâna și-mi zic: «Dar vino odată, mămuică, de te odihnește. Nu te-ai mai săturat de trăit?»

— Buno, eu plâng, dacă zici așa.

— Atunci e bine, când nepoții plâng pe bunici. Doamne ferește, când e altfel.

— Vezi, buno, nu ți-i milă de noi. Vrei să ne superi.

— Așa a lăsat Dumnezeu: omul, ca floarea, resare, crește, înflorește, dă roade și pe urmă se usucă și gata. Eu sânt ca hlujul de Soarea Soarelui, când s'a uscat, toamna. Ce mi-i bună mie viața? Mă dor oasele, nu văz, nu pot fi nimănu de-un ajutor. Sânt o belea pentru bieții copii. De câte ori nu te poți duce la școală din pricina mea. Astă iarnă nu eră să ard, de nu-mi stingeai fusta.

Băiatul remase pe gânduri, simțiã jale. «Să n'o mai vază el pe bunică sa?» Căută să respunză ceva, să-i spuie că n'are dreptate și nu-i veneã nimicã în gând. Pe urmă zise:

— Măicuța zice că multe sfaturi știi să dai. Când nu pricepe cum să facă câte-un lucru, numai ce-o auzi: «Mă duc să 'ntreb pe mămuica». In cartea noastră e o poveste. Să ți-o spun, buno?

— Spune, gura maichei.

— Zice că mai de mult eră lege că oamenii își omorau părinții bătrâni. Ce câini erau la inimă, bunițo! Dar unul s'a nemerit mai bun și n'a ucis pe bătrân, ci l-a ascuns într'o chiliuță. A venit o foamete și a ținut șapte ani. Pierduseră oamenii și semânța pâinei. Acuma așteptau să moară de foame. Nime nu știã ce să facă. Dar feciorul care ascunsese pe bătrân, se duse de-l întreabă: ce-i de făcut. «Dragul tatei, spune oamenilor să are drumurile, că pe drumuri sânt semințe căzute, astea vor rodi și veți căpăta la loc semânță de pâine albă».

— Se vede că bătrânul mai apucase în tinerețe așa foamete și de-aceea știã. O viață de atâția ani te 'nvață multe.

— Dar împăratul, de mirare, l-a chemat să spuie cum i-a venit lui în minte așa lucru. El nu voea în ruptul capului. Pân ce l-a amenințat cu moartea. Că, vezi, se temeã să nu-i ucidă pe bătrân. Când a auzit împăratul cum a fost șiretenia, a dat poruncă să nu mai uciză bătrânii că sânt și ei buni cu sfaturile lor.

Ochii bătrânei străluceau de bucurie ascunsă, ascultând povestea nepotului.

— Ne-am luat cu vorba și vițelul stă neadăpat. Ghițisor, dar înțepenește, maică, bine țerușul. De scapă, tocmai la mă-sa fuge și deseară nu mai are Bălaea strop de lapte: sugе diavolul ca șarpele, ba se mai și betejește.

— Mă duc, buno. Și-o să c'am zăbovesc. Sânt în poiană căpșune, trebuie să fie coapte; iau ulcica să-ți aduc și matale. Da, buno, mă lași?

— Să nu zăbovești mult. Și te încalță să nu-ți dea țepi în picioare.

Sofia Nădejde.

FOIȘORUL DE FOC.

ultă vreme serviă ca observator pentru focuri în București turnul Colții. Când s'a dărâmat acesta, s'a construit pe Bulevardul Ferdinand un foișor, înalt de 45 de metri. În interior se află un rezervoriu pentru apă cu un volum de 1.000 m. c. El mai servă ca regulator pentru rețeaua de conducte a alimentării orașului cu apă.

Privirea ce se înfățișează din vârful acestui foișor este foarte interesantă.

«La întâia vedere—zice N. Pralea într'un articol din ziarul «Secolul»—privirea se pierde în labirintul străzilor întortochiate ce șerpuesc în toate direcțiile. Nici o orientare. Par'că-unde au apucat de s'au așezat acolo și au clădit case Bucureștenii de altădată, ca niște vagabonzi fără seamăn.

Foișorul de foc din București.

«De ce lași privirea să alunece peste întinderea de acoperișuri roșii ce se ivesc din haina lor de verdeață, de ce desfaci spațiul mai mult, zărești depărtările, ceata dealurilor dela marginea Bucureștilor, dincolo de cari câmpiile nemărginite te fac să te pierzi.

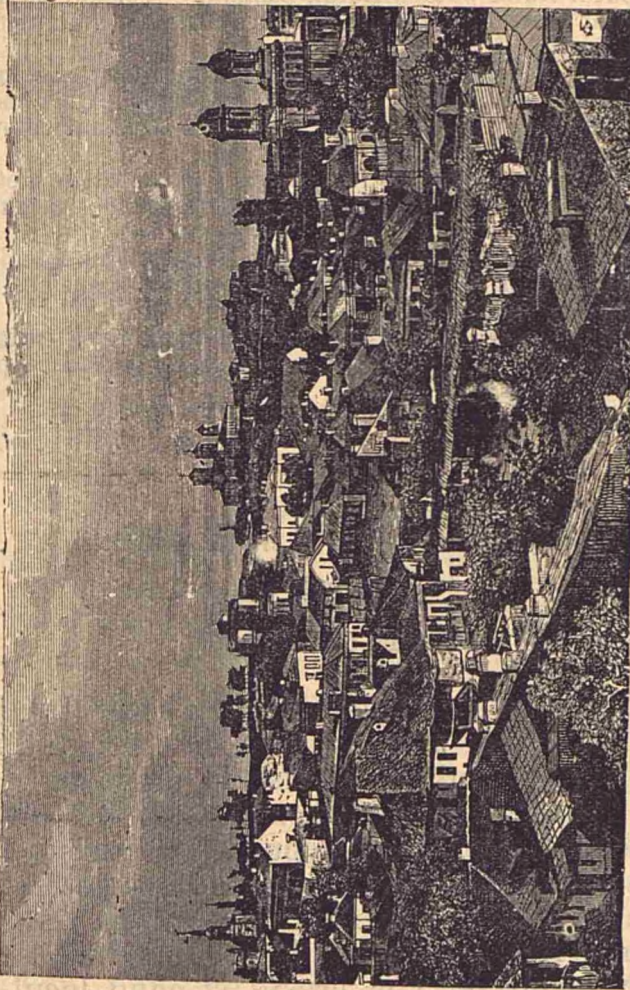
«In spre *Obor*, partea mai apropiată dincolo de dealurile Colentinei, dincolo de cetățuia mohorită a Plumbuitei, un lanț de păduri închide geana zării.

«Colentina ca un șarpe de argint, muindu-și solzii în razele

soarelui prinde privirea și o întoarce către capătul celălalt unde orașul se întinde nesfârșit au cocioabele mahalalelor sărace.

«Între aceste părți, peste grămădirea clădirilor, cupola Ate-neului cu cățuia jertfelor din vârful lui predomină cea mai frumoasă vedere a orașului.

«Cișmigiul pare o pădure înconjurată de grădini imense. Din loc în loc pe toată întinderea plopilor uriași vineți, străjuiesc parcă întinderea, făcând un fel de împărțire pitorească a orașului în sute de împărțiri.

Vederea Bucureștilor.

«Palatul beizadelei Sturza din capătul șoselei, cu forma lui aproape cubică, în bătaia soarelui, cu împestrițarea-i de culori și cu turnulețele de aramă ce licăresc la soare, pare un imens coțet de porumbei în cari se pot adăposti toți porumbeii Capitalei.

Acoperișul roș al palatului funcționarilor cu cupolele ei caracteristice par'că ar fi o clădire arabă ivită cine știe cum în fața marelui coteț de porumbei.

«Șoseaua ca o altă pădure se întinde spre fundul zării închisă prin rariștea Băneșei și roșia ruină a castelului din Mogoșoaia.

«Incolo, clădiri informe grămădite spre mijloc ca niște enorme blocuri de piatră în cari ochiul nu găsește nimic plăcut. Abia din loc în loc turlele argintii ale bisericilor schimbă monotonia aceasta.

«Spre capătul liniei bulevardului, castelul Cotroceni cu acoperișul neregulat strălucește în fața clădirii arabe a Institutului Botanic.

«Și de partea ceastălaltă mai spre răsărit, zariștea e închisă de fațada albă a palatului Artelor din Expoziție și Cula cea mai ales bătută de soare, e ca un mic juvaer în mijlocul celorlalte clădiri ce nu se văd.

«Alături cazanele uriașe ale Uzinei de gaz, ca niște pietroaie cărăte de pe altă lume, brăzdează verdeața nesfârșită cu albiuina lor.

Dincoace spre răsărit, Dâmbovița se ghicește după dealuri și după turnul Radului Vodă totul se pierde într'o mare nesfârșită de acoperișuri și verdeață.

«Dincolo de margini, izolată par'că în nemărginirea câmpului, mănăstirea Pasărea cu zidurile albe, lucrește ca o arătare pioasă înaintea cetății pline de păcate.

Lucrările agricole în luna Iunie.

Sfaturi de obște.

In luna aceasta se urmează cu seceratul grâului ca și al altor cereale, cu treeratul și îngrijirea semințelor puse la magazie.

«Indată după ridicarea grânelor de pe câmp ar trebui ca toate locurile de miriște să se are cât se va putea mai la suprafață, ca astfel toate semințele de ierburi vătămatoare să fie acoperite cu pământ. Aceste semințe la cea mai mică umezeală vor încolți și vor crește și când locul este acoperit de verdeață se grăpează în lung și de-acurmezișul, și astfel toate buruienile sunt desrădăcinate și uscate de căldura soarelui. Astfel de lucrări se fac de agricultorii din străinătate și sunt bine făcute fiindcă numai cu modul acesta își pot scăpa

semănăturile de fel de fel de burueni vătămătoare.

Toate ogoarele (arăturile) făcute în luna Maiu și Iunie, în această lună se ară pentru a doua oară, însă de această dată arătura se face de-acurmezișul locului, ca brazdele să se fărâmițeze mai bine. Aceste arături se fac mai la suprafața locului. În Transilvania după ce au trecut 2 (două) săptămâni dela această arătură, agricultorii săteni grăpează locul, ca pământul să se mărunțească și mai bine. Această lucrare mie însă îmi pare de prisos.

Seceratul ovăzului.

Pe la jumătatea acestei luni sau chiar pe la sfârșit, se începe seceratul ovăzului, care ca și treeratul se face cu aceleași instrumente agricole. La hectar ovăzul poate să producă dela 8—70 hect.

Cailor, ovăzul se dă după ce-au trecut 2 luni dela secerat. Paiele de ovăz se pot da ca hrană la toate vitele și când sunt bine păstrate sunt mai hrănitore decât paiele de orz.

M a c u l.

Daca s'a copt, se smulge sau se taie cu secera sau cu un toporaș. După secerat, se fac mici snopi cari se așează glugi, se lasă 15 zile în bătaia soarelui și după aceea se treeră sau se bate cu un băț. După treerat semințele se dau la ciur de 2 ori, ca să se curețe bine. Se pun la magazie, unde se păstrează până la vânzare. Macul produce la hectar 20—26 hectolitri.

I n u l.

Când s'a semănat numai pentru fuior, se recoltează până nu s'au copt semințele; iar când s'a semănat și pentru semințe atunci recolta se face după ce semințele s'au copt. Inul se smulge din pământ cu multă băgare de seamă, ca tulpinele să nu se rupă și semințele să nu se scuture. Smulsul inului se face mai bine când pământul are puțină umezeală. După smuls se fac mici snopi

(mănuși), cari se leagă cu teiu, cu paie sau chiar cu fire de in mai mici. După recoltă, inul se usucă la soare și după ce s'a uscat se bate pe un scaun ca să se scuture semințele și foile. În timpul uscatului inul nu trebuie lăsat ca să cadă roua pe el afară, nici ca să fie plouat.

După ce inul s'a uscat și s'a bătut, după ce s'au scos semințele, se topește în apă stătătoare. După topit se spală bine, se usucă, se bate și se meliță, apoi se dărăcește și se perie. Inul poate produce fuior 6—600 kgr. și sămânță 3—500 kgr.

M u ș t a r u l .

Muștarul se recoltează ca și rapița, când trunchiulețele au început a îngălbeni, iar foile a cădea. După recoltă se duce la arie unde se treeră. Semințele se păstrează mai bine în pleava lor în magazie până ce se usucă bine, după aceia se vântură. Muștarul poate să producă la hectar dela 12—15 hectolitri.

L i n t e a .

Lintea se cosește dimineața până ce nu s'a ridicat rouă, după cosit se mai lasă vre-o câteva zile în bătaia soarelui. după aceia se treeră; iar boabele se păstrează în magazie până ce se întrebunțează. Lintea poate să producă la hectar 15—30 hectolitri.

M a z ă r e a .

Mazărea se recoltează când păstăile cele de jos sunt coapte. Culesul se face dimineața, totdeauna pe un timp frumos și liniștit ca boabele să nu se scuture. După recoltă se treeră, după aceia se vântură și boabele se păstrează în magazie. Mazărea poate să producă la hectar 20—30 hectolitri.

Cositul mohorului, porumbului și al sorgului.

Când aceste nutrețuri nu se dau în stare verde ca hrană animalelor, atunci îndată ce au înspicat se cosesc și se face fân și astfel să dă ca hrană vitelor. Când aceste nutrețuri nu se pot uscă din

cauza timpului prea ploios, se pot păstra în anumite gropi, unde dospesc și în cazul acesta poartă numele de nutreț murat, sub care stare se dau vitelor în timpul ernei.

Culesul cânepei.

Cânepa semănată în luna Aprilie pentru fuior, se culege în această lună, când tulpinele capătă o culoare galbenă. Aceleași lucrări pe cari le-am văzut la recolta inului se fac și la a cânepei, cu deosebire că cânepa se topește mai bine în apă stătătoare decât în apă curgătoare. Cânepa poate să dea dela 500—1.200 kgr. fuior și semințe dela 3—400 kgr.

Rapița de toamnă.

Semănatul rapiței de toamnă, numită și coltza, se face de pe la 20 ale acestei luni. Ca soiuri de rapiță se seamănă rapița de Hamburg și rapița paraploaie, cu floarea albă. Semănătura se face prin împrăștiere și în rânduri cu mașina. Depărtarea dintre rânduri va fi de 40—50 cm., în acest caz se seamănă 3—6 litri de sămânță și când se seamănă prin împrăștiere 4—8 litri de sămânță. Rapița crește bine în pământurile în cari crește grâul. La noi se mai seamănă și rapița comună cu floarea galbenă.

In grădina de pomi.

Pomii pe timp secetos trebuiesc udați și mai trebuie tăete toate crăcile date dela rădăcină și de pe tulpină. De pe la 20 ale lunii se poate începe cu altoitul cu muguri, crescuți în acest an.

In grădina de legume.

In grădina de legume se începe culesul mazărei și a linteii, se recoltează semințele de morcovi, păstârnac, pătrunjel, de sfeclă, de salată, conopidă, varză, gulii și ceapă.

In podgorii.

Dacă via nu s'a plivit și nu s'a săpat până la 20 ale lunii st. v., aceste lucrări trebuiesc amânate până când strugurii au început să dea în copt.

Vitele de muncă.

Vitele de muncă trebuiesc bine hrănite cu nutrețuri verzi și cu grăunțe uruite. Ca vitele să nu fie înțepate de muște, să se spele pe corp cu apă în care s'a fiert foi de nuc. După ce s'a ridicat grâul de pe câmp și după ce miriștele s'au păscut de oi și alte animale, se pot ară și semăna cu mohor, amestecat sau cu muștar alb, sau cu hrișcă amestecată cu meiu sau cu muștar, și dacă timpul va fi ploios, în toamnă vom avea un bun nutreț pentru toate vitele.

Tunsul meilor.

Unii ciobani tund mieii, a căror lână este căutată de plăpămari. Tot în această lună se despart mielele de berbecuți, cari s'au lăsat de prăsilă.

Albinele.

Pe la 20 Iulie se începe cu recolta mierii, cari trebuie să se facă într'o zi noroasă, când căldura este mai scăzută, fiindcă în stup se găsesc mai puține albine. Retezatul fagurilor se face mai puțin. La recoltă trebuie să avem în vedere și starea timpului, ca albinele să poată înlocui ceea ce s'a recoltat.

V. S. Moga.

Mulsul și calitatea laptelui.

S'a dovedit că laptele, care se mulge mai la urmă este cel mai gras. De aceea trebuie ca la muls să se golească pulpa cum se cade. Revista «Economia» din Caransebeș dă câteva amănunte interesante.

Prin încercări s'a constatat, că între laptele muls la început și cel muls mai la urmă e mare deosebirea în ce privește bunătatea și grăsimea lui. Și anume, la mulsul unei vaci au lăsat să se scurgă laptele în cinci (5) diferite vase. Examinându-se laptele din aceste vase, s'a aflat că în laptele muls mai nainte au fost numai 5% de smântână, apoi în laptele cel din vasul următor 8%, în celălalt 12.5%, apoi 13 $\frac{1}{2}$ % și în laptele din vasul, în care s'a muls mai la urmă 17.5% de smântână. De aici vedem, cât este de bine să se mulgă tot laptele din pulpă și cu cât se păgubește cel-ce nu golește pulpa la muls.

PĂDUCHII CAILOR.

Ca și omul, animalele domestice au și el păduchii lor.

Cauza dezvoltării păduchilor la orice animal, este neapărat molipsirea. Odată păduchii luați de un animal dela un altul păduchios, ei se prăsesc dacă bine înțeles sunt lăsați în pace, nesupărați prin curățenie și tratament. Ei se pot lua sau deadreptul dela un animal la altul sau prin obiectele atinse de un animal bolnav, ca peria, țesală sau pătură.

De regulă, păduchii după un fel de animal nu se iau la o altă specie, de exemplu păduchii dela bou nu se iau la cal. Cu toate astea sunt unele din aceste parazite care pot trăi și produce boala la animale deosebite. Așa este unul, care poate trăi și pe cal și pe măgar (se numește în știință *trichodectes pilosus*). Altul, al găinii, trăește și pe curcan și pe fasan, etc. (se numește în știință *menopon biserialatum*). Afară de aceste două cazuri și încă vre-o două trei, un păduche al unui soi de animal nu trăește pe unul de altă specie, și dacă întâmplător este luat, el caută să fugă fără întârziere.

Pe lângă contagiune mai este și murdăria care face să se prăsească păduchii. Animalele murdare, neșesălate, ne periate, acelea cu părul lung și des sufer mai întotdeauna de păduchi. Animalele slabe, anemice, limfatice, sunt mai prielnice acestor parazite ca acelea bine întreținute, pline de viață. Vițeii, mânjii, ca și animalele prea bătrâne, sunt predispuși a fi mâncați de păduchi, dacă nu se îngrijesc cu luare aminte. Păduchii se dezvoltă și se întind mai ușor în grajduri cu un număr mare de animale. Li aflăm la boii ținuți cu lunile în poverne, ș. a.

Oile slabe, anemice și mai ales acelea cari au miel la uger sufer adesea de păduchi.

Earna, din cauză că animalele stau închise, precum și prin faptul că au părul mai mare și mai des, se dezvoltă mult mai mult decât vara când vitele trăesc mai mult în aer.

Vom vorbi astăzi în deosebi despre *păduchii cailor*.

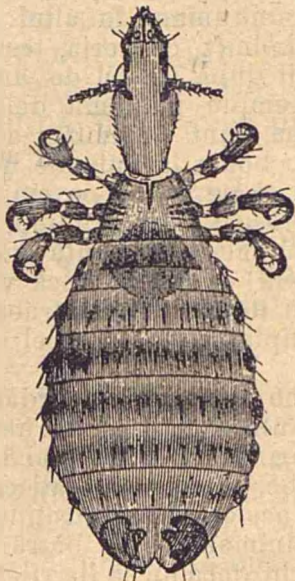
Slab, cu părul mare împăslit, murdar, plin de baligă uscată, formând ca un fel de solzi pe spete și pulpe, ici și colo fără păr, rupt prin scărpinare, cu coada aproape golașe din cauza hârjielei de corpurile din prejur, de zid, iesle, arbori, etc., cu privirea stinsă, cu ochii infundați în orbite, mic, înzilizit, lipsit de viață, de mulțori lovit de eșire afară, *astfel se înfățișează* mánzul cu păduchi. Aceștia mișună în părul lui încarcat de linți, de ouă, de mătreață.

Calul în etate, matur sau bătrân, păduchios, se află în așa stare de sleire încât coastele lui le poți număra întocmai ca pe cercurile unui butoiu. El caută a se frecă fără încetare

de orice corp tare, din cauza mâncărimei ce-i pricinuesc parazitele.

Nu trebuie ca cineva să fie veterinar pentru a vedea când un cal suferă de păduchi. Aceste insecte se observă foarte ușor, îngrămădindu-se mai ales în moț, coamă și părul din coadă.

Știința deosebește trei feluri de păduchi ai cailor. Dăm aci chipul unuia din ei, mărit foarte mult (numit în știință *haematopinus macrocephalus*).

Păduche de cal (zis în știință *haematopinus macrocephalus*), de 20 de ori mai mare decât este în realitate.

Dacă boala este determinată de unul sau altul din aceste parasite sau de două deodată, ori cum ar fi, *tratamentele* ei este același.

Dar și pentru animale ca și pentru om, cel mai cu minte lucru este a le îngriji ca să nu ajungă a avea păduchi. Să țesălăm și să periem regulat calul, să nu-l lăsăm a se apropia de caii păduchioși, să-l hrănim, să-l adăpăm și să-l muncim potrivit cu vârsta și forța lui. Grajdul să fie curat, să-l spălăm din când în când cu apă fierbinte și spoindu-l cu var.

Când boala se ivește într'un grajd, atunci să știm că e de vină stăpânul, fiindcă n'a îngrijit animalele.

De multe ori și stăpânul este murdar. Căci nu se poate presupune ca un om care se simte, și îngrijește corpul și familia lui, să-și lase vitele a-și duce zilele în mizerie, în murdărie.

Pentru a lecuî un cal de păduchi, trebuie mai întâiu a-l tunde îndepărtându-se și așternutul, spălându se în același

timp și pătura lui. Odată acestea făcute, se fricționează părțile pline de păduchi, cu pomadă mercurială, cu untdelemn, cu ulei de in, cu untdelemn 10 părți și una parte petrol. Corpurile grase omoară păduchii astupându-le porii pielei, prin care ei respiră și deci asfixiază.

Spălături de apă de tutun, obținută prin fierberea a 30 grame foi de tutun într'un litru de apă, asemenea ucid repede păduchii. Aceste spălături trebuiesc făcute cu multă băgare de seamă numai pe părțile unde se găsește parazitul, și nici de cum pe tot corpul, pentru a nu otrăvi animalul.

Păduchii sunt omorâți încă cu pulberi insecticide, cu apă cu creolină 10 la sută

Un anume *Trofimow*, sfătuiește cu multă stăruință *uleiul de cânepă*; o singură fricțiune cu acest ulei, ar omori păduchii în cel mult trei ceasuri.

Irimia Popescu
Medic Veterinar.

De pe Domeniile Coroanei

În luna trecută, d-l Ion Kalinderu a inspectat Domeniul Coroanei Gherghița din jud. Prahova, vizitând ca totdeauna și bisericile, școalele, banca populară și primăriile din Ciumați, Balta-Doamnei, Lacul-Turcului, Belciug și Gherghița, care sunt foarte mult sprijinite moralicește și materialicește de administrația Domeniului Coroanei.

În aceste vizite d-sa s'a interesat de aproape de mersul și trebuințele lor și rămânând satisfăcut de starea în care a aflat școalele, cu grădinile și atelierile lor, a încuviințat d-lor învățători gratificații, iar elevilor le-a dăruit mai multe cărți folositoare.

Asemenea a dispus să se termine și să se dea cât mai curând în folo-ință localul de școală din Lacul Turcului, care e un mic monument clădit pe spesele Domeniului Coroanei. Tot cu cheltuiala acestuia a hotărît apoi să se facă încă în vara curentă o nouă biserică în satul Belciug.

În sfârșit, mulțumind tuturor pentru atitudinea pașnică ce au avut pe timpul răscoalelor, le-a făgăduit și pe viitor tot ajutorul la nevoile lor și a pus pe pieptul mai multor locuitori medalia jubilară, conferită de M. S. Regele, ca un semn de înaltă bunăvoință, și spre a o purta în amintirea purtării lor frumoase și patriotice. Apoi i-a îndemnat să urmeze a face economii, a munci cu hărnicie și chibzuință, a asculta de cei care le voesc binele și a-și trimite regulat copiii la școală, căci calea către un traiu mai bun nu se poate găsi decât prin învățătură, prin lumină.

D-l Kalinderu a plecat din localitate pe o ploaie binefăcătoare și mult așteptată, fiind salutat cu aceeași dragoste respectoasă, ea la sosire, de numeroși locuitori, care i-au promis că vor urmări întocmai povețele ce le-a dat.

Cronica științifică.

LIRA

Scriind prezentul articol, să nu creadă nimeni că am să vorbesc despre moneda de aur lira, nici de instrumentul musical *lyra* atât de mult întrebuințat în vechime de cântăreții grecilor vechi.

Pasărea Lyra.

Lyra despre care e vorba e o pasăre din Noua Holandă, cu ciocul lung, turtit și triunghiular la bază.

Această pasăre se numește astfel din cauza pozițiunii particulare a cozii sale, care la *bărbătuș*, are exact forma unei lyre.

Această pasăre de altfel nu este însemnată decât prin particulara dezvoltare a penelor dela coadă, cari fiind negre, nu prezintă nici o însușire mai esențială, așa ca să ne farmece privirea.

Lyra locuiește pădurile de «Eucalyptus» a Munților Albaștri, își face cuibul pe arbori, la o mică distanță de pământ, se nutrește cu viermi și larve de insecte, ce le caută dedesubtul frunzelor uscate răspândite jos pe pământ. Lyra cântă frumos.

Naturaliștii vorbind de lyra, ne spun că dacă nu cântă ea privighitoarea, are o voce foarte plăcută și atrăgătoare.

A. Vântul.

Cronica Săptămânii.

Din Țară.

= De Joi 14 Iunie, familia Regală s'a așezat la Sinaia ca să petreacă vara.

= A. S. R. Principele Ferdinand a făcut o călătorie prin județul Tulcea.

= A sosit dela Constantinopol mai mulți trimiși ai Sultanului ca să aducă M. S. Regelui o frumoasă și prețioasă decorație Turcească.

= In ziua de 14 Iunie s'a închis sesiunea extraordinară a corpurilor legiuitoare.

Iată câteva din măsurile ce s'au votat în această scurtă sesiune

a) Pe viitor primarii comunelor urbane, (afară de București) nu vor mai putea să fie senatori sau deputați.

b) S'a lămurit cum să se aplice pe viitor taxa de 3% asupra lefii funcționarilor.

c) S'a hotărât să se dea înapoi suma de 5 lei pe care ar fi de pus-o locuitorii săteni ca taxă de asigurare contra grindinei.

d) S'a aprobat ca guvernul să vie în ajutorul proprietarilor păgubiți prin răskoale.

Înainte de a se despărți, deputații și senatorii au ales dintre ei o comisiune numeroasă, care să se ocupe, împreună cu miniștrii, cu alcătuirea legilor rurale. Proiectele vor fi gata în toamnă și se vor lua îndată în desbetere.

= Elevești Azilului din București au făcut o excursiune la Constanța.

= O altă excursie au făcut elevii școlii superioare de comerț din Capitală până la Predeal. Ei au vizitat câteva fabrici și instalațiuni industriale.

= Duminică 17, alergări de cai la Galați, organizate de ofițerii și de soldații de cavalerie.

= Tot Duminică serbări școlare pe la diferite școli din capitală: școli primare, școala de menaj externă, la școala froebeliană a Societății pentru învățătura poporului.

= Săptămâna aceasta s'a terminat examenul pentru obținerea diplomei de conducătoare a grădinilor de copii.

= Băgați de seamă la prăjituri! Se vând pe la unele cofetării și rahagerii, prăjituri cu cremă veche. În Ploești 13 familii cari au luat parte la frângerea turtei unui copil, s'au otrăvit.

= Elevii seminarului musulman din Medjidie au făcut o excursie pe valea Prahovei.

= În zilele de 16 și 17 Iunie s'au dat serbări mari în București, în parcul Carol I, pentru Societatea «Cultura și ajutorul femeii».

= Duminecă 17 Iunie *Bursa muncii* din București și-a sărbătorit a 5-a aniversare a fundării sale.

= D. Dr. I. Cantacuzino a fost numit Director general al Serviciului Sanitar.

= Și la Giurgiu s'au început procesele sătenilor cari au luat parte la răscoale.

= Vinerea trecută, la ședința săptămânală a Academiei Române, d. d-r. Babeș a comunicat că a descoperit un leac pentru vindecarea pelagrei.

= Consiliul Comunal a orașului Brăila s'a constituit. Primar a fost ales d-l Dumitru Ionescu.

= Comisiunea Monumentelor istorice a vizitat vechile biserici din Târgoviște.

= Profesorii seminarului central au sărbătorit pe doi colegi ai-lor cari au eșit la pensie: P. C. Econ. Călinescu și Temistocle Alexandrescu.

Dela Românii din alte sate.

= Ministrul de externe — în a cărui administrare au trecut școalele din Macedonia — a numit doi inspectori noi: N. Tacid și N. Bățaria.

= O bandă de greci a răpit pe un notabil român din Grebena ca să-l silească a se declara grec.

= Românii din Bucovina vor să modifice costumul preoților făcându-l mai simplu.

Din țări streine.

= S'a deschis sesiunea parlamentului din Austria.

= La Praga, în Boemia, se fac mari serbări naționale.

= Mari inundații în America: orașul Guadalajara din Mexico a fost inecat cu totul.

CORESPONDENȚA

D-l R. R. Stoica, Blaj. — Revista pe care o putem recomanda este: *Economia națională*, București, str. Sfântul Spiridon 31 bis.

= *D-lui G. Ivan*, apicultor-viticulor, comuna Valea Rea, jud. Tecuci. — Petru ca să vindeți prisosul de gogoși de mătase ce aveți, vă puteți adresa la societatea Teșătoarea «Sf. Elena», Bulevardul Neatârării București, de unde veți primi răspuns.

PAGINA GLUMEAȚĂ

Socoteala.

Păcală și nevastă sa mâncase la birt. După masă se plimbau — Nu știi de ce mi e sete așa, zice nevastă-sa. Ce o fi pricina? — Socoteala... A fost grozav de sărată.

Servitor deștept.

La otel. Un călător sună și spune servitorului să-l scoale a-douazi la 7.

— Am înțeles, zice acesta.

Pe la cinci din spre ziuă, călătorul aude ciocănind la ușă... Sare în sus, deschide.

— Ce e? 7 ceasuri?

— Nu, sunt numai cinci, dar am vrut să-ți spun că mai ai două ceasuri de dormit.

Din ciudățeniile oamenilor mari.

Multe ciudățenii se povestesc din viața oamenilor mari.

Despre un mare istoric francez se spune că nu-i plăcea să-l turbure cu treburile gospodărești.

Intr'o zi se aprinde casa. Servitoarea aleargă la el:

— Domnule! Domnul! S'a aprins casa.

— Lasă-mă în pace! Du-te de spune nevestii. Ea se ocupă cu ale gospodăriei,

Despre Ampère se spune că adesea mergea pe stradă fără să știe unde calcă, preocupat de rezolvirea vreunei probleme. Odată se vede că găsisse vre-un rezultat de mult căutat. Privește înainte. Eră o trăsură. Dosul negru al trăsurii i s'a părut o tablă. Scoate repede creta din buzunar și într'o clipă umple trăsura cu formule. Tocmai când trăsura a plecat, a băgat de seamă ce făcuse și s'a dus mâhnit că trebuie să reînceapă calculele aceleiași chestiuni.

Tot despre el se spune că adesea nu se dă jos din cabinetul lui în sufragerie și cerea să-i aducă un pahar de vin și un pesmet. Intr'o zi, când servitoarea intră să ia paharul, vede pe stăpânul său mânjit de cerneală la gură.

Ce eră?

Immuiase, din nebăgare de seamă, cu pesmetele în călimară în loc să immoaie în pahar.

Socoteala lui Vasilică.

Vasilică dobândise dela mumă-sa zece bani ca să-și cumpere prăjituri. Repede aleargă la cofetărie.

— Să-mi dai prăjituri de zece bani.

— De care vrei?

— De care dai mai mult.

INFORMAȚIUNI

= Societatea *Sprizinel* din București va trimite și anul acesta 100 de copii în colonie de vacanță.

= Examenul pentru înaintarea pe loc a învățătorilor s'a casat. Un nou examen se va ține în Noemvrie viitor. La acel examen înscrieri din nou nu se mai primesc. Se vor verifica însă toate cererile din anul trecut și se va formă, în urma inspecțiilor și și altor informațiuni, un nou tablou de candidați.

= Ministerul Instrucțiunii publice a numit o comisiune care să studieze cari sunt cele mai bune abecedare și cărți de citire pentru școlile primare urbane și rurale.

Manuscrisele se vor primi la minister până la 1 Maiu 1908.

Comisiunea se compune din d-nii Bogdan-Duică, profesor la gimnaziul «Cautemir», președinte, G. Giurescu și Sava Atanasiu, profesor, la liceul «Matei Basarab», G. Sălceanu institutor la București, C. Salviu, învățător la Smulți (Covurlui) și St. O. Iosif, publicist.

= Distribuția de premii la școalele primare din Capitală se va face Luni 25 corent, pentru băeți dimineața, iar pentru fete după amiazi.

Elevilor și elevelor din clasele I, II și III, se vor da ca premii diferite medalii și bonuri, cu cari vor putea să-și cumpere cărți pentru anul școlar viitor.

Absolvenții vor primi medalii și diferite cărți de citit.

= Intre 12 și 20 Iulie se vor examina tinerii doritori a intra în școala de fii de militari din Iași.

POȘTA REDACȚIEI

St. Delagallați. — Poezia «Nu vom vrea» nu se poate publică.

= *D. G.* . . . Județul Brăila, Osman. — Sub forma aceasta nu se poate publică «La moară». Preferim forma mai scurtă a anecdotelor. Așteptăm altele.

LICITAȚIUNI

În ziua de 13 Iulie 1907, ora 10¹/₂ a. m., se va ține licitație la Eforie, B-dul Elisaveta, cum și la Primăria comunei Ploești, pentru concedarea spre exploatarea puțurilor și instalațiilor petrolifere dela Ochisoru, moșia Sarasca, Ma-tița și Delnița, județul Prahova.

Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc.

Garanția pentru admitere la picație va fi de lei 100.

= În ziua de 14 Iulie 1907, orele 10¹/₂ dimineața pentru vânzarea spre exploatare a 42.200 fagi din pădurea Albești, cantonul Burdumanu, punctul Basinu-Văiei-Chicina din județul Argeș.

= În ziua de 18 Iulie 1907, ora 10¹/₂ a. m., pentru arendarea pe un period de 10 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1908 a moșiei Rădăcinești, comuna Dăngești, județul Argeș, garanție provizorie lei 1.100.

Oferte condiționale și supraoferte nu se primesc.

„STEAUA“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrador și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru*, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *Administrador al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române*, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, fost *Ministru*, profesor universitar; Tristu S. Negoescu, fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Preot I. Nicolae (comuna Seliștea Drăghiești, jud. Mehedinți), 1 leu; Ilie Popescu (comuna Pristol, jud. Mehedinți), 1 leu; M. Mănescu (comuna Bresnița-Motru, jud. Mehedinți), 1 leu; I. Dobrescu (comuna Rusu, jud. Mehedinți), 1 leu; G. Păsărescu, (comuna Mătășari, jud. Mehedinți), 1 lei; M. Lunguțescu (comuna Negomir, jud. Mehedinți), 1 leu; P. Popescu (comuna Brădet, jud. Mehedinți), 1 leu; I. Mihuț (comuna Bătlanele, jud. Mehedinți), 1 leu; V. Pârvulescu, comuna Miculești, jud. Mehedinți), 1 leu; C. Olariu, (comuna Merișul, jud. Mehedinți), 1 leu; G. Săbiescu (comuna Jirovu, jud. Mehedinți), 1 leu; I. Vulcănescu (comuna Sovarna de jos, jud. Mehedinți), 1 leu; I. Prodescu, (comuna Cleanovu, jud. Mehedinți), 1 leu; M. Pretorian, (comuna Butoești, jud. Mehedinți), 1 leu; P. Popescu, (comuna Jiana-Mare, jud. Mehedinți), 1 leu; I. Covlescu, (comuna Jeguzani, jud. Mehedinți), 1 leu; N. Pagubă (comuna Greci, jud. Mehedinți), 1 leu; Preot C. Lupoianu (comuna Lupoia, jud. Mehedinți), 1 leu; Preot M. Teodorescu (comuna Ponoarele, jud. Mehedinți), 1 leu; G. Raicu, (comuna Iserrna, jud. Mehedinți), 1 leu; Pr. C. Pârmlescu (comuna Șiroca, jud. Mehedinți), 1 leu; G. Semenescu, (comuna Băsaști, jud. Mehedinți), 1 leu; S. Popescu, (comuna Isverna, jud. Mehedinți), 1 leu; I. Iliescu (comuna Gorneți, jud. Mehedinți), 1 leu; I. Manea (comuna Dobra, jud. Mehedinți), 1 leu; C. Georgescu (comuna Punghina, jud. Mehedinți), 1 leu; G. Băzavan (comuna Bresnița, jud. Mehedinți), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1907 este de 500, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.925 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

LIBRĂRIA NAȚIONALĂ

Societate Cooperativă pe Acțiuni
47, Calea Victoriei, 47—București

Infințată cu scopul de a lefina articolele de librărie și papetărie

CĂRȚI PENTRU CURSUL ☆ ☆ ☆ ☆
☆ ☆ ☆ ☆ PRIMAR ȘI SECUNDAR

Cărți Literare Române și Franceze

=== Material Pentru Școale și Biurouri ===

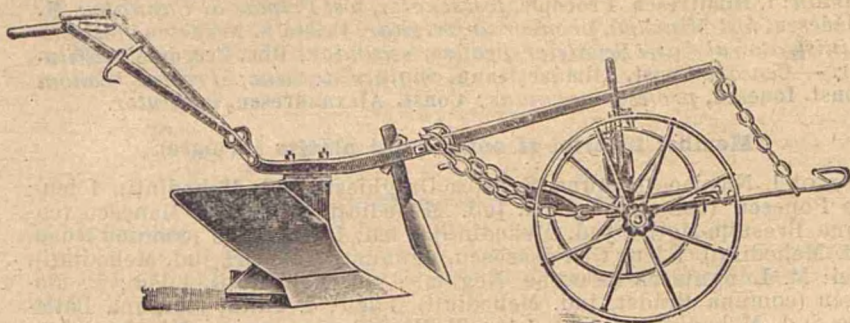
Tot felul de Imprintate și Registre pentru Băncile Populare.

ARTICOLE PENTRU PICTURĂ ȘI DESEMN

===== MARE DEPOSIT DE HÂRTIE =====

Prețurile mai eftine ca ori-unde.

52 10

Nu cumpărați mașini și unelte agricole până nu veți vizita marele Depozit

AL

Societății în comandită WEIL, JOSEPH & Co. București

— Strada Smârdan No. 7 —

Asortat cu tot felul de unelte aratorii, mașini agricole, pentru viticultură și industriale din cele mai renumite fabrici din străinătate.

Se garantează pentru soliditate și buna funcțiune.

Se fac prețurile cele mai avantagioase.

Se acordă condițiuni de plată favorabile.

Cereți catalogul gratis și franco.

10-4